

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 280/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **BONUS LM spol. s r.o.**, Ružinovská 14/4812, Bratislava, zastúpeného Advokátska kancelária ŠČURY, s. r. o., M. R. Štefánika 2618, Čadca, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sfk/51/2024 z 25. novembra 2025 a rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. 2S/42/2021-72 zo 16. júla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. apríla 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu majetku podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastniť majetok podľa čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 8Sfk/51/2024 z 25. novembra 2025 a rozsudkom správneho súdu č. k. 2S/42/2021-72 zo 16. júla 2024. Sťažovateľ zároveň navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie správneho súdu a každý zo súdov zaviazat' k úhrade primeraného finančného zadosťučinenia v sume 1 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava (ďalej len „správca dane“) rozhodnutím z 12. marca 2020 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) sťažovateľovi vyrubilo daň z nehnuteľnosti na rok 2020 vo výške 240,45 eur. Pri vyrubení dane správca dane prihliadal na sťažovateľom podané daňové priznanie k dani z nehnuteľnosti, doklady a skutočnosti, ktoré správca dane zistil podľa zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach

a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 582/2004 Z. z.“), zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a Všeobecne záväzného nariadenia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. 13/2019 o dani z nehnuteľnosti (ďalej len „VZN č. 13/2019“). K spôsobu výpočtu dane z nehnuteľnosti na rok 2020 správca dane poukázal na to, že tento je stanovený zákonom č. 582/2004 Z. z. (§ 8a, § 12a, § 16a) a sadzby dane z nehnuteľnosti platné na území mesta Bratislava na rok 2020 sú určené VZN č. 13/2019 účinným od 1. januára 2020. Proti prvostupňovému rozhodnutiu správcu dane podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom tvrdil, že VZN č. 13/2019 nenadobudlo právoplatnosť a účinnosť, pretože nebolo vyvesené na úradnej tabuli mesta Bratislavy po dobu najmenej 15 dní.

3. Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) rozhodnutím č. 530691/2020 z 18. novembra 2020 odvolanie sťažovateľa zamietlo a potvrdilo prvostupňové rozhodnutie (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie správneho orgánu“).

4. Sťažovateľ proti druhostupňovému rozhodnutiu správneho orgánu podal správnu žalobu, ktorú odôvodnil nepreskúmateľnosťou rozhodnutia pre nedostatok dôvodov. V tejto súvislosti namietal, že žalovaný sa nevysporiadal s jeho základnou odvolacou námietkou, že ním napadnuté rozhodnutie je založené na právnom predpise, ktorý ku dňu jeho vydania nenadobudol právoplatnosť a účinnosť.

5. Správny súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozsudku správny súd uviedol, že argumentácia sťažovateľa týkajúca sa platnosti a účinnosti VZN č. 13/2019 zostala len v rovine tvrdenia, ktoré nebolo bližšie rozvedené a taktiež k nemu nepredložil žiadne dôkazy. Až v žalobe sťažovateľ formuloval detailnejšiu argumentáciu, a preto nereagovanie druhostupňového správneho orgánu na ňu v druhostupňovom rozhodnutí správneho orgánu nemožno pričítať na ťarchu žalovaného, ktorý sa v odôvodnení sústredil na „normotvorný proces“ mestského zastupiteľstva ústiaci do prijatia a schválenia VZN č. 13/2019. Správny súd konštatoval, že žalovaný sa špeciálne nezaoberal námietkou nedodržania zákonnej lehoty na vyvesenie VZN č. 13/2019, avšak pripomenul, že predmetom konania bol daňový výmer vo vzťahu k dani z nehnuteľnosti, a nie otázka platnosti a účinnosti VZN č. 13/2019. Žalovaný nedisponuje právomocou preskúmania platnosti a účinnosti VZN č. 13/2019, a preto sa ani nejaví ako nevyhnutné, aby sa tejto otázke detailne venoval v odôvodnení rozhodnutia. Pri pochybnostiach týkajúcich sa dodržania zákonných požiadaviek týkajúcich sa prijímania všeobecne záväzného nariadenia možno využiť prostriedky tzv. prokurátorského dozoru prostredníctvom podania podnetu. Žalovaný nemá právomoc záväzne túto námietku posúdiť, resp. vyhodnotiť.

6. Proti rozsudku správneho súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorá bola napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu zamietnutá (prvý výrok) a účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania nebolo priznané (druhý výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že súdy dospeli k takému výkladu § 6 ods. 8 a 9 zákona Slovenskej národnej rady č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“), podľa ktorého samotné vyvesenie všeobecne záväzného

nariadenia na úradnej tabuli predstavuje dostatočný právny základ jeho platnosti, pričom zákonom výslovne ustanovená požiadavka vyvesenia „najmenej na 15 dní“ nemá konštitutívny význam. Tento výklad nemá oporu v zákone, popiera jeho účel a vedie k absurdným dôsledkom, podľa ktorých by všeobecne záväzné nariadenie mohlo byť platné aj po vyvesení trvajúcim len zanedbateľný časový okamih. Tento výklad je v rozpore s princípom právnej istoty a predvídateľnosti práva. Zároveň nebol preukázaný presný okamih vyvesenia a zvesenia VZN č. 13/2019, tzn. nebolo jednoznačne ustálené, že nariadenie bolo vyvesené počas celých 15 dní, napriek tomu bola sťažovateľovi uložená daňová povinnosť, čo predstavuje zásah do jeho základného práva vlastníť majetok.

8. Najvyšší správny súd v odôvodnení rozsudku neodpovedal ústavne akceptovateľným spôsobom na kasačné námietky sťažovateľa, preto je jeho rozhodnutie arbitrárne. Argumentácia najvyššieho správneho súdu, že zrušenie správneho rozsudku by nevedlo k inému výsledku, je neprípustná, legitimizuje svojvoľnosť verejnej moci, popiera význam procesných práv účastníka a zbavuje súdne rozhodnutie jeho preskúmateľnosti.

9. Napadnuté rozhodnutia vytvárajú precedens, podľa ktorého zákonná požiadavka vyvesenia všeobecne záväzného nariadenia obce po dobu najmenej 15 dní stráca normatívny význam a stáva sa len formálnym rituálom bez reálneho dopadu na právnu istotu adresátov práva. Takýto stav je nezlučiteľný s princípom demokratického a právneho štátu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv odôvodnením napadnutých rozhodnutí, ktoré je ústavne neakceptovateľné v dôsledku nesprávneho posúdenia platnosti a účinnosti všeobecne záväzného nariadenia, ktoré správne orgány v rozhodnutiach v jeho veci aplikovali.

11. Ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti a pri uplatňovaní svojich právomocí zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkový stav zistený všeobecným súdom ani jeho právne názory. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale kontrolovať zlučiteľnosť účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Konanie a rozhodnutie všeobecného súdu môže byť posúdené ako porušujúce základné práva v prípade, ak by závery, ktoré boli východiskom jeho rozhodovania, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 301/2020).

III.1. K porušeniu označených práv rozsudkom správneho súdu:

12. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ proti napadnutému rozsudku správneho súdu využil dostupný právny prostriedok priznaný procesnými predpismi na ochranu jeho práv, ktorým je kasačná sťažnosť. Sťažovateľ netvrdí, že by nejakú námietku uplatnenú v ústavnej sťažnosti nemohol uplatniť už v podanej kasačnej sťažnosti.

13. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu (čl. 127 ods. 1 ústavy) odôvodňuje vo vzťahu k preskúmanému rozsudku správneho súdu uprednostnenie právomoci najvyššieho správneho súdu. To vylučuje právomoc ústavného súdu na opakovaný prieskum namietaných porušení rozsudku správneho súdu, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti pre jej neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K porušeniu označených práv rozsudkom najvyššieho správneho súdu:

14. Ústavná akceptovateľnosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia spočíva v tom, že premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým všeobecný súd na ich základe dospel, sú prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Úlohou všeobecných súdov je poskytovať v súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán v konaní a rešpektovaný obsah ich základných práv.

15. Ústavný súd sa oboznámil s obsahom napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu v kontexte sťažovateľom predloženej argumentácie. Podľa ústavného súdu najvyšší správny súd v odôvodnení napadnutého rozsudku riadne a dostatočne odpovedal na sťažovateľom v kasačnej sťažnosti predložené námietky. Napadnutý rozsudok nevykazuje znaky svojvôle či arbitrárnosti, keďže jeho právne závery vychádzajú z korektnej interpretácie aplikovanej právnej normy.

16. Adekvátnu odpoveď na svoju argumentáciu dostal sťažovateľ v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu v bodoch 22 až 25. V bode 22 kasačný súd poukázal na to, že otázka platnosti dotknutého VZN č. 13/2019 bola riešená aj v jeho rozsudku sp. zn. 5Sfk/60/2024 z 30. septembra 2025, v ktorom uzavrel, že začiatok plynutia lehoty podľa § 6 ods. 8 zákona o obecnom zriadení je potrebné počítať už odo dňa vyvesenia všeobecne záväzného nariadenia na úradnej tabuli v obci a z uvedeného vyplýva, že platnosť VZN č. 13/2019 nastala *ex lege* vyvesením 16. decembra 2019, tzn. že do jeho zvesenia 31. decembra 2019 uplynulo 16 dní, a teda publikačná lehota na jeho vyvesenie bola dodržaná. V bode 24 najvyšší správny súd konštatoval, že ak dospeje k záveru o zjavnej vecnej nesprávnosti námietky v kasačnej sťažnosti o nedodržaní publikačnej lehoty pri vyvesení všeobecne záväzného nariadenia, je jeho povinnosťou svoje zistenia k tejto spornej otázke prezentovať v odôvodnení rozsudku. Správny súd túto povinnosť v odôvodnení svojho rozsudku nenaplnil, avšak najvyšší správny súd v bode 25 uzavrel, že tento nedostatok odôvodnenia sám osebe nie je spôsobilý mať za následok zrušenie napadnutého rozsudku správneho súdu. V tomto prípade by totiž správny súd viazaný právnym názorom kasačného súdu nemohol rozhodnúť inak, než žalobu opätovne zamietnuť. V súlade so zásadou hospodárnosti konania, preto najvyšší správny súd túto chýbajúcu časť úvah do argumentácie správneho súdu doplnil v bodoch 22 až 24 svojho rozsudku.

17. Sťažovateľova argumentácia v ústavnej sťažnosti (špecifikovaná v bode II tohto uznesenia) je založená na predpoklade nedodržania publikačnej lehoty pri zverejnení VZN č. 13/2019, ktorý však v preskúmanom konaní nebol preukázaný, a doplnenie relevantnej argumentácie najvyšším správnym súdom, ktorá precizuje závery o nedôvodnosti kasačnej sťažnosti v súlade so zamietajúcim výrokom rozsudku správneho súdu, možno považovať za ústavne akceptovateľný postup. Ústavný súd konštatuje, že právne závery prijaté najvyšším správnym súdom nemožno

považovať za neodôvodnené a ani za arbitrárne, t. j. také, ktoré by boli založené na právnych záveroch, ktoré nemajú oporu v zákone, resp. popierajú podstatu, zmysel a účel v napadnutom konaní aplikovaných ustanovení. Vzhľadom na obsah ústavnej sťažnosti tak ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ dostal z materiálneho hľadiska odpovede na ním predloženú argumentáciu, pričom prijaté závery sú konzistentné a ústavne prijateľné a súladné s požiadavkami čl. 46 ods. 1 ústavy.

18. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k porušeniu základného práva na rovnosť v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy neuvádza osobitnú argumentáciu. Uvedené základné právo je neoddeliteľnou súčasťou princípu kontradiktórnosti konania a práva na spravodlivý proces. Sťažovateľ nenamieta svoje znevýhodnenie v jeho možnosti predniesť svoju argumentáciu v konaní, ale len vyhodnotenie jeho argumentácie súdom v jeho neprospech. Táto námietka tak zjavne atakuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie, nie práva na rovnosť.

19. Ústavný súd k namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy uvádza, že ich aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach zásadne viaže na vyslovenie porušenia individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie ich porušenia v prípade, ak nie je porušené niektoré základné právo sťažovateľa, je zjavne neopodstatnená.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľ namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo vzhľadom na vzájomnú obsahovú prepojenosť (rozhodovanie súdu o otázkach súvisiacich s označenými referenčnými ustanoveniami) dôjsť ani k porušeniu im zodpovedajúcich základných práv.

21. Ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [hard core of public-authority prerogatives (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31)]. Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľovi neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale rozhodovali o povinnosti sťažovateľa zaplatiť daň z nehnuteľnosti. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82). Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu v danej veci, a preto túto časť ústavnej

sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. II. ÚS 245/2018, II. ÚS 181/2017).

22. Ústavný súd vzhľadom na uvedené ústavnú sťažnosť pri jej predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu